

JOVENTUT CATALANA

40 cènts.

Caldes de Montbuy

LA NOVELTAT

Gran botiga de merceria i altres genres de novetat - Especialitat en mitges de seda - La casa millor assortida i la que ven a preus més limitats - Invitem a comparar nostres preus

MIQUEL GISPERT

Aparici, 15 CALDES DE MONTBUY

DROGUES: PRODUCTES QUIMICS
: QUEVIURES : PERFUMERIA :

de

ANTONI POCH

Telèfon 3646

CALDES DE MONTBUY

Carquinyolis

Berenguer

Caldes de Montbuy

LLAUNERIA

Col·locació de vidres
Bateria de cuina - Joguines

JOAN TORRAS AUGÉ

(Successor de SUTRIAS)

Carrer
Joan Samsó, 10

Caldes de Montbuy

MAYNOU

: EL REI DE LES GASSEUSES I DEL "FRUCHAMPAÑ" :

Carrer d'en Forn, 37 : Telèfon 3661 : CALDES DE MONTBUY

"FRUCHAMPAÑ" és una beguda escumosa que no conté alcohol. Està fabricada tan sols dels extractes de les classes de fruites fresques. És riquíssima, sumament agradable al paladar, econòmica i del gust de tot el món.

"FRUCHAMPAN" vol dir "Xampany", o sigui una beguda per l'estil del Xampany, en la qual els principals ingredients són extractes de fruita i no alcohol com en el Xampany.

"FRUCHAMPAÑ" és molt conegut a l'estranger i ha aconseguit una venda anual de molts milions de litres. La seva fama és mundial, i la millor prova és, indubtablement, el fet de què, durant l'estiu es despatxen uns deu milions d'ampolles d'aquesta beguda.

Anàlisis núm. 102, del Laboratori Químic Bacteriològic Municipal de Bilbao:

« El que subscriu, certifica que la muestra de « Fruchampañ » recibida de don Matts Gruber el día 15 de agosto de 1913, acusa el resultado siguiente:

Densidad	10'36
Extracto	9'04 %
Azúcar	4'99
Idem invertido	2'14
Alcohol y colorantes nocivos	no tiene
Sacarina	» »
Productos químicos de conservación	» »

Del Anàlisis efectuado resulta que « Fruchampañ » es una bebida espumosa, ligeramente acidulada, con una adecuada carga de gas carbónico. No contiene ninguna substancia nociva. El gusto de la bebida es agradable, con gusto a frutas. — Bilbao, 26 agosto 1913. — El Jefe (firmado) Dr. Jesús de Aristegui. »

JOVENTUT CATALANA

ADME^r PREFERENTMENT, LA COL·LABORACIÓ
NOVENÇANA DE CATALUNYA

SUBSCRIPCIONS I CORRESPONDÈNCIA:
VILLARROEL, 12 i 14 - Telèf. 3028 A
BARCELONA

Abonament: 1'50 pessetes cada mes

(Pagament a la bestreta)

CRÒNICA SETMANAL

CASTANYES

Ha fet la seva arribada aquest fruit; sense acompanyament d'orquestra ni de xivaris. De la nit al dematí hem vist aparèixer pels nostres carrers—els carrers de la ciutat dels entrebancs—, aquest nou obstacle temporal: les castanyeres. Abans la típica mestressa de les castanyes era vella i lletja. Ara, ja s'asseuen rera la torradora xicotetes maques i ben vestides. Són les filles d'aquelles altres, les nètes potser, que segueixen com una tradició l'ofici hivernal dels seus avantpassats. Inclús el modernisme ha fet variar la forma de l'establiment ambulant. No són ja aquelles castanyeres de fa uns anys. Ara es posen paravents i la torradora és luxosa. Gasten ombrella que les preserva del sol i impermeable pels dies de pluja.

Hom és un entusiasta de les castanyes, fruit; no de les que vulgarment se'n diuen clatellades. El típic mot d'una castanyada és tan nostre! L'hem celebrada ja tantes vegades, amb una plata de panellats i el vi ranci de les nostres vinyes, que la considerem insubstituïble en les revetlles d'hivern.

*
* *

Cantem, doncs, i alabem la tornada de les castanyes

*
* *

JOAN TRULLÀS I RIERA

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

=== PER LA CENSURA ===

ES SOL·LICITEN

CORRESPONSALS FOTOGRÁ-
FICS A TOTES LES POBLACIONS
DE CATALUNYA

Escriure a:

**JOVENTUT
CATALANA**

Villarroel, 12 i 14 - BARCELONA

**MERCERIA
NOVETATS
LLIBRERIA**

Josep Cusinè Furtuny

Major, 59 - Caldes de Montbuy

CORRESPONSAL DE

“Joventut Catalana”

REUMA

Balneari
del

REMEI

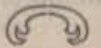
**Caldes de
Montbuy**

EL «CALDAS SPORT CLUB»

PRIMER EQUIP:

Flaquer
Corominas
Sans
Rovira
Gramache
Masclans 1.er
Pineda
Sancho
Masclans 2.ⁿ
Masclans
Coll

El «Caldes S. C.» és avui un dels equips amateurs que es manté dintre de la seva puresa més fort degut a l'entusiasme posat pels seus equippers en defensar els colors del club i dels esforços realitzats per les Juntes respectives, que, sense ajut moral ni material per part de cap persona, ha sabut assolir el lloc que ocupa. Més amunt hauria arribat aquest club si, amb un xic de protecció, per part de gent que pot fer-ho, se'l protegís d'una o altra manera.

És encara recent el record del Campionat guanyat pel «Caldes S. C.» l'any 1918-19, arribant a finalista del grup B, en el qual partit fou vençut per l'Andrenenc; altres resultats brillants podríem citar, però són sobradament coneguts del públic i ens abstenim de fer-ho.

Permeti-se'ns, no obstant, dir a l'afició futbolística que

en el darrer partit jugat amb el Vich en el camp del Gràcia, va ésser el Caldes eliminat arbitràriament pel referée, ja que va ésser el nostre equip qui va marcar el gol de la victòria després d'un partit accidentat, en el transcurs del qual l'àrbitr va ésser agredit per la gent de Vich que assistí al partit.

En ocasió oportuna es va demanar justícia pels fets de referència i la Federació va fallar a favor del Vich el que en realitat ens corresponia a nosaltres.

Sempre disposats a defensar els nostres colors, seguirem endavant sempre. Res ens podrà deturar ni cap nou entrebanc ens farà defallir. Endavant, doncs, braus equippers del «Caldes S. C.»!

JOSEP M.ª LÓPEZ

SEGON EQUIP:

Argemí
Subirana
Masclans
Ausió
Montserrat
Casanovas
Puigdueta
Pastor
Catafau
Birba
Valls

(Fotog. A. Gispert)

Està situada nostra xamosa vila a la part podríem dir-ne alta del Vallès, al peu mateix de la muntanya del Farell, des d'on l'excursionista contempla dominant amb la vista un bellíssim panorama, puix demés del Vallès si albiren altres comarques, tan del pla com de muntanya.

Compta amb un extens enllaç de carreteres que condueixen a la capital i diferents ciutats de la província; un ferrocarril especial de Mollet a Caldes, amb combinació amb les línies del Nord i M. S. i A., com també un excellent servei d'autòmnibus que enllacen nostra vila amb diferents poblacions de la comarca.

La població en general és bastant plana, i té la majoria de sos carrers i places amb perfecta urbanització, tan com algunes ciutats de Catalunya. Està ben dotada d'aigua freda i calenta, amb cer-

ta extensió de terreny als voltants dedicat a l'horticultura, produint un bon rendiment els seus fruits que molts d'ells són exportats a diferents pobles de la comarca.

Compta nostra aimada vila amb diferents fàbriques de teixits de cotó, llana i seda, mantilleria, destil·leries de licors, sabons, mosaics i sos similars i altres manufactures, que li donen la característica d'una població fabril.

El comerç d'aquest és excellent, puix s'exten quasi bé a tota classe d'articles, essent un dels elements principals les tan anomenades aigües termals, que amb ses cures meravelloses donen un contingent de forasters bastant nombrós; el que fa que sos carrers i places tinguin una animació constant i falaguera per bé de la població.

JOSEP CUSINÉ

*
* *

Foraster que vas a Caldes... vésh-i confiat. Els bons calderins faran plàcid i agradós el teu hostatge. Estiguen segur. Veuràs amb quin afany et parlaran de moltes i moltes coses de la seva Vila força interessants. Contemplaràs l'església, la catedral del Vallès, de nau espaiosa i amb la seva façana de formós estil barroc; i fins adoraràs la Santa Majestat i admiraràs la originalitat artística que representa. T'acompanyaran al Remei i et parlarn dels mils i mils devots amb què compta la seva Verge, i gaudiràs amb les fonts pintoresques que voltegen l'ermita. Et causarà agradable sorpresa el pacífic lleó de la plaça, per la boca del qual raja constantment l'aigua calenta que a tants malalts torna la salut. Et parlaran de les termes romanes, del pont romà i fins dels carquinyolis...

Però és probable que no et diguin res de l'espiritualitat de la Vila, i sàpigues, estimat llegidor, que Caldes, com molts altres pobles, ha tingut també fills que han sapigut honorar-la. Entre altres, recordem a Josep Antoni Llobet, fundador i president de l'Acadèmia de Ciències de Barcelona; Josep Aparici, economista i geògraf, autor d'un dels primers mapes que es feren de Catalunya; Alfons M.ª Solà, escriptor; Joan Soler, insigne teòleg i bisbe de Barcelona; Climent Cuspinera, músic eminent; Joan Padrós, distingit general que sabé morir gloriosament; Eduard Xalabarder, metge acreditadíssim... i altres més que amb llur esforç personal han sabut honorar el bon nom de nostra terra i que en esmentar-los en aquesta insignificant crònica creiem complir un petit deure de gratitud.

ANTONI MONTSERRAT

Caldes de Montbuy.

PER DUES PESSETES!

Dissabte passat va organitzar el Club de Natació Barcelona un festival de natació. No sabem res de l'acte esmentat, i ens veiem privats de donar la informació gràfica que teníem demanada al nostre redactor fotogràf senyor Serra Beltran, per quan, al disposar-se l'esmentat senyor a fer-ho, li va ésser negada l'entrada al Club donant-li com excusa que no pertanyia a una revista dedicada sols i exclusivament a l'esport.

No sabem quin interès va moure a aquells senyors per a privar aquesta informació. Entenem que, quan més necessitats estan aquests espectacles de públic que els coneixi, no era ocasió oportuna de posar-hi entrebancs. Per la nostra part sol's hi afegirem que seria precís es donguessin compte de la importància que pot tenir per

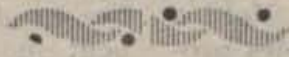
ells la publicació d'unes notes gràfiques completament gratuïtes, màxim si aquestes són fetes per una Revista tan catalana com el nom que ostenta aquell Club i la qual sols es preocupa de donar al públic totes les manifestacions verament nostres.

Es succeeixen les protestes dels clubs i la premsa, dient que el deport de natació no té adeptes i li manca el públic. Són aquestes les maneres d'aconseguir ambdues coses? Sincerament creiem que no.

Esperem que la Junta del Club de Natació Barcelona rectifiqui el criteri equivocat que té dels assumptes de la premsa de casa, facilitant la lliure entrada a un reporter que a la fi satisfent dues pessetes, hauria tingut dret a fer totes les informacions hagudes o per haver.

ELS NOSTRES MESTRES

Al començar aquesta nova secció a "Joventut Catalana", ens complavem en publicar una poesia inèdita del Mestre en Gai Saber, FRANCESC MATHEU

L núvol fosc i malcarat, mirava
 la terra sota séu
 com s'anava emblanquant, i ell hi llençava
 encara neu i neu,
 i veient-la ben llisa, triomfava:
 — Ja és tot mort, ja és tot meu! —

I la llevor colgada sospirava:
 — Any de neu, any de Déu! —

FRANCESC MATHEU

Ha existit una literatura visigòtica en idioma germànic?

És molt possible que existís. Hi ha una sèrie de fets i de dades, que semblen certes, que així ho fan creure. Del cert, però, hom no en pot dir res, i veritablement és una llàstima. Hom hauria de donar molta més importància i s'hauria d'estudiar més la vinguda dels invasors del Nord a la nostra terra. És un fet el que els pobles neolatins l'han descuidat un xic massa; per una part hi ha l'esplendor de la classicitat antiga, i per altra hi ha la vida nacional dels pobles moderns, que han obsessionat els historiadors de tots el temps moderns i contemporanis. El no haver-ho fet hi ha contribuït molt el no presentar gaires esclats èpics favorables a l'espurna de noble passió nacional que potser fins en els historiògrafs més imparcials es trobaria.

El que ha passat amb l'art visigòtic és contundent; fins fa poc se l'hi havia negat la sal i l'aigua i la idea de l'extrema pobresa de l'art visigòtic era acceptada fins per formidables recercadors. Ara, però, s'ha palesat que aquest art té la seva importància i que tingué períodes d'esplendor veritable. Els arqueòlegs encara poden fer molt.

Jovellanos, Caveda i fins Camil Enlart en el volum primer del seu «Manuel d'Archeologie française» arriben a negar l'existència de monu-

ments visigòtics. Els arqueòlegs d'avui, però, han tirat a terra, sengons sembla definitivament, aquesta teoria.

Són molts els historiadors que afirmen, prematurament, que si ha existit una literatura visigòtica en idioma germànic, no ens en resta res. Sabent que hom ha treballat tan poc sobre aquests punts, és exposat afirmar en pro o en contra. Cal treballar molt. Si així ho féssim podria ésser molt bé que els nostres erudits regirant arxius poguessin, amb el temps, dir quelcom de concret, com ho han pogut fer els arqueòlegs dels nostres dies.

Hom pot afirmar que foren pocs els naturals que aprengueren l'idioma gòtic i que els germànics invasors usaren l'idioma llatí, car ja havien tingut ocasió de fer el seu aprenentatge; però fins el segle VIII es conservà i és molt estrany que encara que no fos més que per una espècie d'atavisme intel·lectual, hom no hagués produït res en l'idioma originari.

J. M. B. R.

Nota.—Es publicaran en aquesta secció tots els treballs de caràcter històric que siguin enviats al nostre redactor J. M.ª Boronat Recasens, Apartat de Correus, 97, Barcelona, sempre que forces majors no ho impedeixin.

LES ARTS & ELS ARTISTES

Si aneu a «La Pinacoteca» no us sabrà pas greu. Veureu una exposició de les que per les nostres sales d'exposicions hom no en veu gaires. Qui vagi seguint la nostra producció artística pel que s'exposa a la temporada que les cases d'art tenen obertes llurs portes, es podrien ben bé creure que tan sols els quadros, les escultures i poques més rames de l'immens camp de l'art constitueixen la producció veritablement artística.

Aquesta exposició no hi ha res de tot això. Nosaltres no podem menys que alegrar-nos-en. Desitjaríem que els boixos, les auques, els gravats antics, etc., sovint tinguessin (sempre que valgués la pena) cabuda en les nostres sales, amb totes les honors degudes. Tenim molt de notable artísticament, i sembla com si ens entestéssim en considerar-ho com cosa particular dels nostres folk-loristes.

Ara que hom parla tan de la masia catalana i dels corpus a publicar sobre l'art català, seria convenient que es repassessin les valors de la nostra producció artística exposant el més interessant a les exposicions barcelonines.

Segurament tindríem sorpreses com les hem tingut visitant aquesta exposició. Allí veuren aquella medio-

critat aristocràtica de fort regust francès (encara que no sigui aquesta més que la coberta) que impregnà la vida del XVII i XVIII segles dels pobles que llavors es podien dir europeus. Els joves podran veure palpablement i per tant comprendre amb aquestes belles imatgeries senyorials la vida del «gran món» dels nostres avis, o potser millor revesavis.

Ho tornem a repetir: si aneu a «La Pinacoteca»—per més que no tingueu aficions artístiques—no us sabrà pas greu.

JOMA-BORE

NOTICIARI

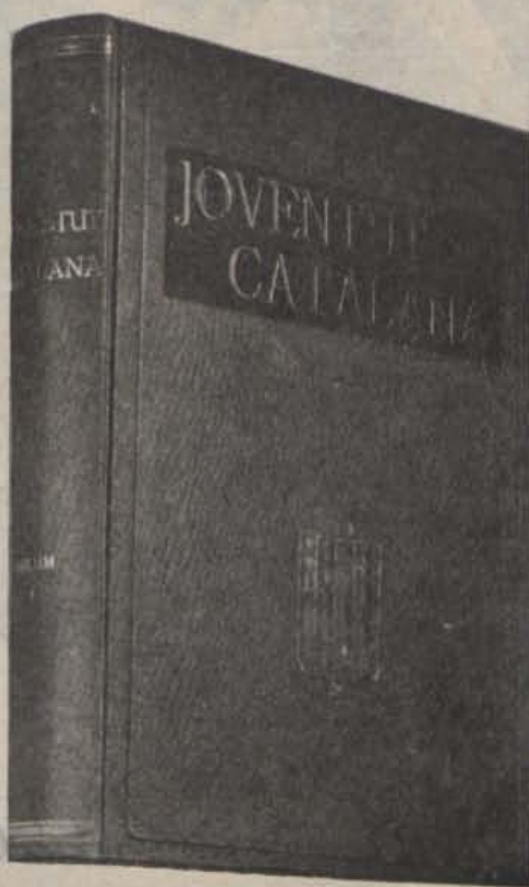
Segons sembla, l'exposició d'obertura de la «Casa Maragall», on fins ara hi havia estat el «Saló Parés», ha estat un èxit veritable.

—A les «Galeries Laietanes» ha començat la temporada amb dues exposicions: una d'Enric Climent i l'altra del pintor valencià Enric Ochoa.

—El Centre Excursionista de Catalunya s'encarrega de l'aplega de treballs per l'estudi monogràfic de la masia catalana. És una tasca molt digna que el jovent hi col·labori entusiàsticament.

El primer volum de "Joventut Catalana"

Tapes
i relligat

Tres
pessetes

Acusem rebut de les col·leccions següents:

Jacinto Amat Vendrell, de Barcelona.
Josep Martí Ambou, id.
Bonaventura Font Cussó, de Badalona.
Joaquim Font Cussó, id.
Maria Teresa Gibert Perotti, de Barcelona.
Eugeni Balaguer, id.
Marian Colomé, id.
Antoni Portet Pladevall, id.
Josep Anglada, de Sant Feliu de Guíxois.
Enric Pujadas, de Montblanch.
J. Badia, id.
Valentí Blayà, de Barcelona.
Josep Font, id.
Joan Noguer, de Premià de Mar.
Jaume Clarà, de Badalona.
Xavier Carbonell Domingo, de Reus.
Josep M.ª Plans, de Vilassar de Mar.
Joan Rovira Fustagueres, de Barcelona.
Joan Duran Barbé, de Badalona.
Pere Masdén, de Barcelona.
Anton Vehí, id.
Joan de Déu Richarte Cassà, id.

Lluís Ferrer Calafell, d'Igualada.
Joan Piqué, de Barcelona.
Ramon Saitó Aluja, de Vilanova i Geltrú.
Agustí Sanmartí Pérez, de Barcelona.
Joan de la Creu Palmarola, id.
Antoni Bergés, de Lleyda.
Salvador Castellà, de Barcelona.
Ferran Salamero, de Granollers.

Poden recullir-se les dels senyors:

Simó Mas, de Terrassa.
Antònia Torrent Martori, d'Arenys de Mar.
Teresa Fajardo, d'Arenys de Mar.
Dolors Graupera, id.
L. Roura Garriga, de Sabadell.
Pere Amat, de Barcelona.
S. Salvadó Capella, de Barcelona.
Ramon Dordal, id.
Joan Mussons, id.
Joan Borsot, id.
Enric Brucart Coma, de Manresa.
Josep M.ª Salas Julià, de Barcelona.
E. Calvo Laplana, id.

*A les meves cosinetes Margarida i Ramona Bou,
en el dia de la seva Primera Comunió*

Avui en vostres cors, aimades cosinetes,
hi entrarà ple d'amor, Jesús Sagramentat ;
alceu els ulls al Cel, junteu vostres manetes
i digueu-li a Jesús ple de bondat :

En nostres cors sentim la veu que ens crida,
veniu a Mi que sóc la veritat,
atanseu-se amb Mi que sóc la font de vida,
veniu a acompanyar-me en la meva soletat,
Veniu, i del Sagrari obriu les portes
i entraré ple d'amor dins vostre cor,
i veureu com vostres ànimes somortes
reviuen en tenir el meu amor.

I en sentir aqueixa veu, Jesús Dolcíssim,
venim a Vós amb el cor purificat,
i acudim a buscar el Vostre Amorosíssim
perquè vingui amb nosaltres per una eternitat.

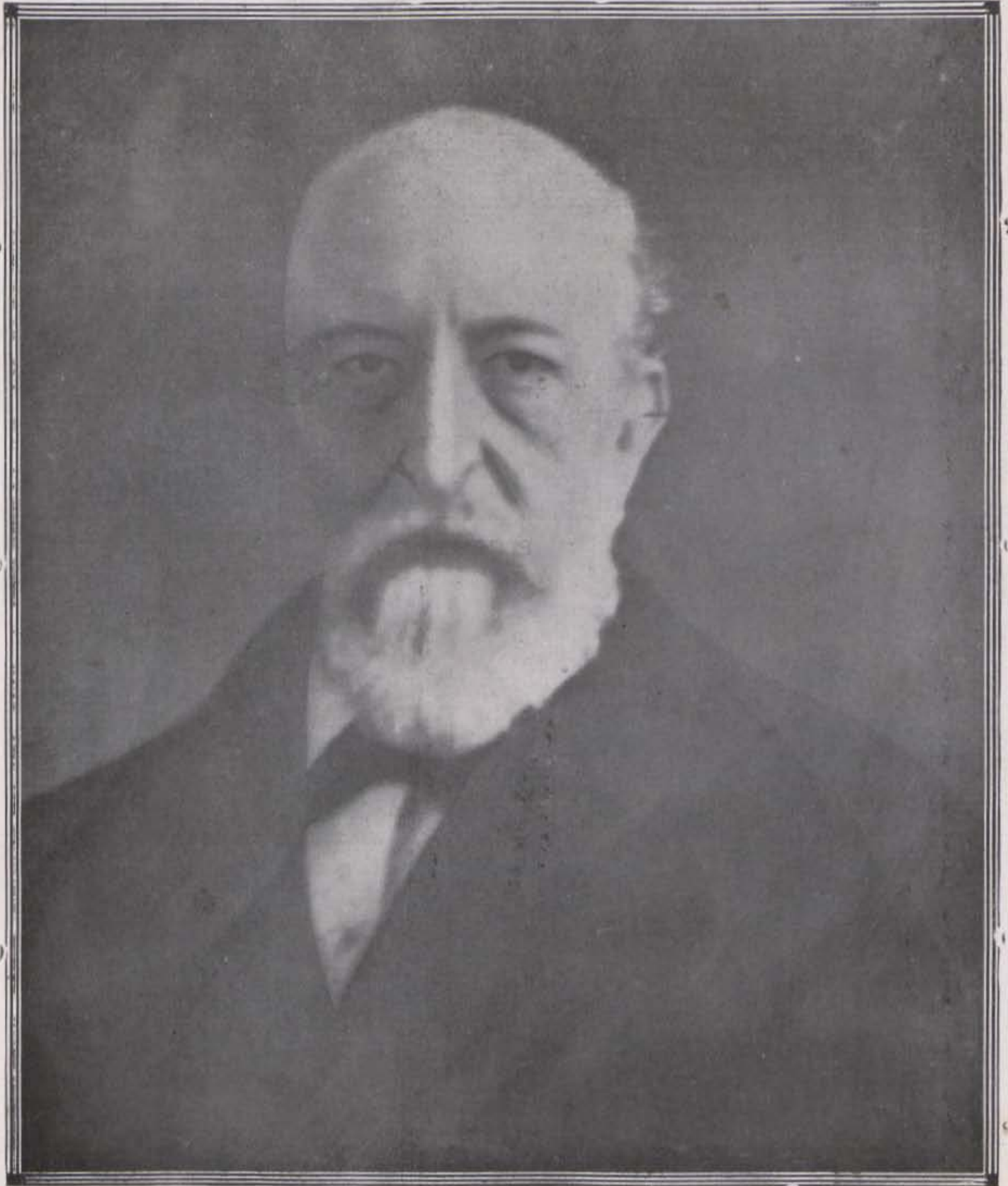
I en rebre-us, nostres cors vos fan promesa
de guardar-vos en ell eternament,
procurant conservar-hi la puresa
que tenim avui, en rebre el Sagrament.

JAUME FARRÉ I VIDAL

Barcelona.

L'ACTUALITAT GRÀFICA

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

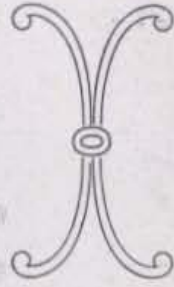

FRANCESC MATHEU, conegudíssim escriptor català

CALDES DE MONTBUY

Vista parcial

Molí del Esclop

La Santa Majestat

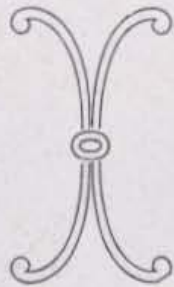
El Castell

Portal de l'Església

Capella del Remei

Font dels Enamorats

Font del Lleó, una de les típiques fonts d'aigua calenta, de Caldes

III

Cambreta on el Dr. Jaume Balmes escrigué «EL CRITERIO»

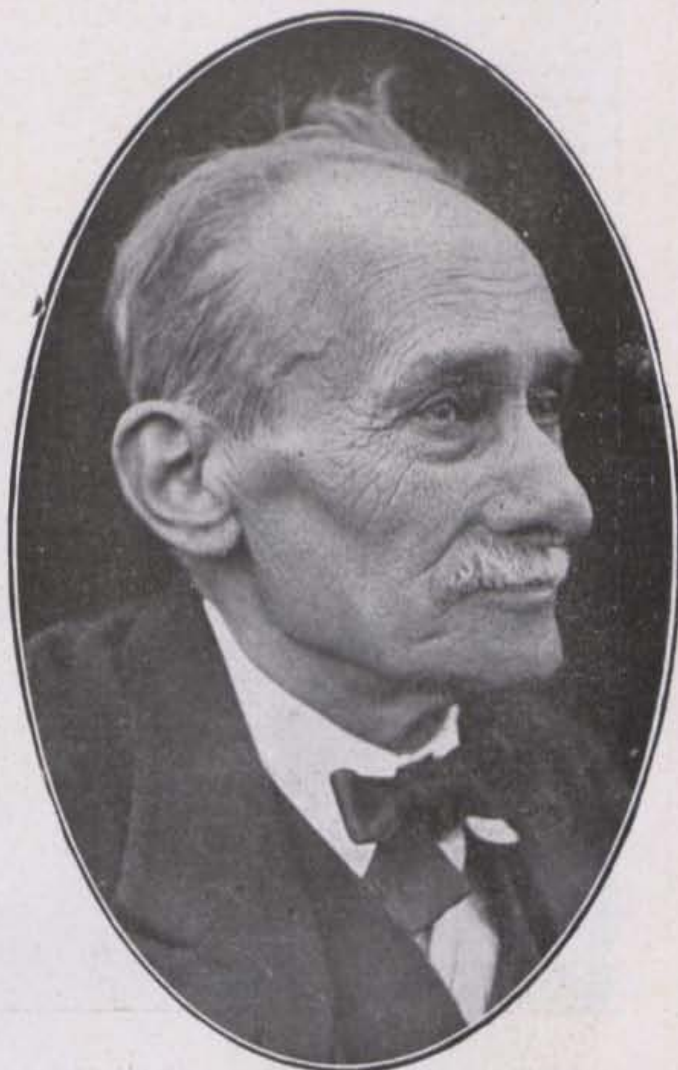

OLOT.—Els gegans de la ciutat gironina
(Cl. F. de P. Jaume).

SABADELL.—Narcís Giralt, il·lustre sabadellenc, fundador i Director de la Escola Industrial d'Arts i Oficis, mort recentment.

(Cl. Francari)

MANRESA

Platko, que juntament amb en Sagi i Alcàntara reforçaren la Unió Sportiva Manresana, en una colossal parada
(Cl. Esteva).

El primer gol lograt pel Europa

Ni vencedors ni vençuts; dos gols per banda; el futbol mig avergonyat de treure el nas; una mica de fúria espanyola i bon profit. Potser els mateixos equips amb els mateixos elements que els integraven, tindran, un altre dia, el bon humor d'encarrilar les coses de diversa manera i arribaran a engrescar-nos; però en aquesta ocasió no ens ha estat possible desfermar l'entusiasme, ni constatar «formes» brillants, ni posar-nos en situació d'haver de proclamar a tort i a dret, que la qualitat del futbol exhibida per espanyolistes i europeistes ja ha arribat al capdamunt de la perfecció. Com el partit que ens ocupa, hem presenciats molts entre bàndols, de... segona categoria; naturalment que no anant, com aquest, precedits d'expectació, han semblat cosa ordinària i eixuta; però el to i la capacitat, comparats, no han anat gaire lluny d'osques.

Avui el futbol ha d'ésser fruit d'intel·ligència: aquesta determina la tàctica i inspira i coordina la tècnica. Espanyolistes i europeistes, es bateren perquè el batre's els dugué al terreny; uns i altres, quantitativament s'esforçaren a mostrar-se respectivament superiors i no estalviaren el gènit per tal d'apuntar-se el triomf disputat; però veié algú emurar procediments qualitatius, canviar la manera de combatre, improvisar fases ines-

perades, afinar l'habilitat i l'enginy, que revelessin en uns i altres colors la presència d'un nexa intel·ligent? Sempre imperà el mateix ritme; escomeses duríssimes, avanços impetuosos i atropellats, assalts temeraris; poques, poquíssimes vegades, però, l'ordenació serena, el mètode assevyat, la tàctica escaient, presidiren l'acció desenrotllada. Fou sempre el partit una competència aspra i dura d'amor propi i de voluntat; la competència de facultats que el futbol, avui exigeix, restà reduïda a l'aspecte físic, només. I aquest el voldríem veure, sempre, a segon terme. Dos jugadors hi hagué, tan sols, que demostraren capacitat completa, adaptació perfecta al futbol veritable; Serra, el mig de l'Europa, i Sapri-sa, defensa, de l'Espanyol. Foren els únics que delectaren pel seu joc precís, intel·ligent i seré.

La pugna, pel tanteig de forces que representava, interessà sempre al públic. Fou iniciada a gran tren i les primeres jugades feren pressentir una tarda aprofitada. La impressió no durà gaire; transcorreguts uns deu minuts, l'ardiment baixà de to i fins arribar al descans es combaté d'una faiso vulgaríssima i qui-sap-lo

del públic, encoratjant cadascú els seus, donava, en ensopida. Les dues línies atacants, de les quals s'esperaven proeses inoïdes, es decantaren per l'arronçament i, enfarfegades i poc o gens enteses, estigueren molt per dessota de les altres respectives de cada equip. Es produïren, alternativament, reaccions ofensives que distreïen per la feresa que les matisava; però que desenganyaven per l'escassa habilitat, per la freqüent ineptitud que les feia morir sense gràcia i sense profit.

Canviats els terrenys, canvià la fesomia de l'encontre, sobretot després que una de les xarxes hagué rebut el primer contratemps. No millorà la qualitat del joc ni aquesta esdevingué digne de la categoria dels dos contrincants; però la velocitat més que rapidesa imprimida a la lluita; les fulminants escomeses a les dues portes, l'atabalament de l'àrbitre i la cridèria desmanegada certs moments, la sensació que es ventilava, amb arguments colpidors, un plet transcendental. No hi havia tal cosa; però ho semblava. De totes maneres, la segona part fou bon tros més animada que la primera.

Tots els gols foren marcats en el transcurs del segon temps. El primer fou obra de Cros en un avanç personal brillantíssim. Recollí la pilota prop de mig camp; regatejà a mitjos i defenses contraris amb acostumada habilitat; el porter espanyolista sortí a barrar el pas al davant europeu; però aquest amb admirable serenitat el burlià i d'un xut suau encolomà la pilota a la xarxa. No trigà molt a produir-se l'empat. En un dels pocs centres hàbils que llençà Turrítia, la pilota anà a parar a les mans de Bordoí; aquest s'entretingué excessivament a despendre-se'n; Mauri i Oramas li entreren no massa lleïtament, li arreballaren aquella i entre tots dos la introduïren al marc. Castigat l'Espanyol amb «penalty», l'executà Pelaó fluixament i Cancellor amb estil magnífic repel·lí la pilota, i fou molt aplaudit. Altre «penalty» contra el bàndol espanyolista és transformat en gol per Armas. Mancaven pocs minuts per finir el partit, i, en una «corners» contra l'Europa, Oloriagué establí el definitiu empat, després d'haver-ho intentat altres jugadors amb intervenció de mans, cops de colze, embentes i altres excessos.

Foren tirades tres «corners» contra l'Espanyol i dues contra l'Europa.

D'una manera evident, no hi hagué una orça superior a l'altra. L'Europa, en conjunt, no tingué un bon dia, encara que dominà més que el seu adversari i les ocasions de poder marcar se li presenta-

ren més sovint. L'Espanyol tampoc ens demostrà la potència que indubtablement deu tenir quan l'equip actua complet. Sense que les altres, en un i altre bàndol, estiguessin a gran nivell, les pitjors línies foren les atacants.

Hem dit que actuà d'àrbitre el senyor Comorera; però fou, només, nominalment. Qui regulà la lluita fou el públic; aquest, ultra la funció arbitral, tingué al seu càrrec la part d'escàndol.

CORRECUTA

(De La Ven de Catalunya).

Un moment del partit

(Fots de E. Serra Beltrán)

L'EXCURSIONISME A CATALUNYA

UAB

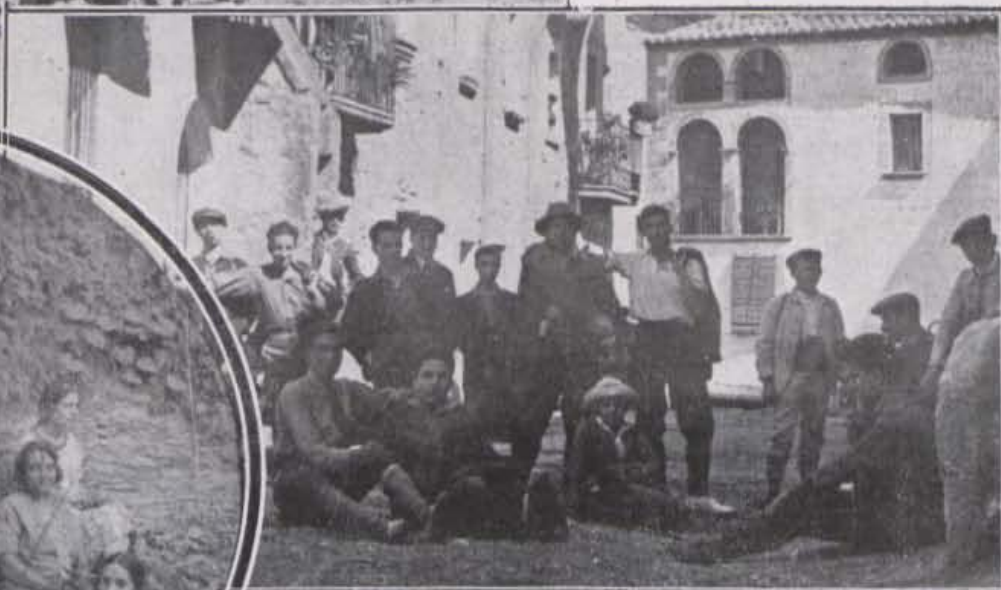
Universitat Autònoma de Barcelona

Joves de Reus a la Font del Mas (Cl. Vivanco)

Grup de Lleyda, en el Monestir de Vallbona de les Monjes (Cl. Vivanco)

Distingides damiselles entusiastes d'aquest deport

El grup «Bon Repòs» d'Arenys de Mar

Grup «Joventut Catalana» a Sant Miquel del Fay

(Cl. Torrent)

Grup de estudiants de la Universitat de Venècia que recentment ens visitaren.

(Cl. Vidal).

Concurrents al banquet celebrat en el «Casal Català» de Madrid al inaugurar el seu nou estatge social

(Cl. Vidal).

ELEGANCIES FEMENINES

1

I.—Sweter de llana i seda rosa. Escaines superposats. Model James & Co.

II.—Jaqueta de kasha natural amb coll de bisont.

III.—Jean Patou. Vestit de crespó, pall-rosa.

IV.—Abric de vellut de Smyrna a zig-zag, de colors variats i adornat amb pell.

V.—Abric confortable de vellut gris, amb aplicacions i folre de mustela.

2

3

4

Secció a càrrec
de la

Srta.
5 Maria Sala

M O D E S

En començar cada temporada, les noves qualitats de teixits i llurs pintoresques denominacions, ocupen un lloc important en el camp de la Moda. Per a la confecció de trajos sastre, és indicat el kasha i els seus derivats, tals com el sobrekasha que forma ratlles amples destacant-se damunt el fons ratllat dret fil de la roba; el kashalveol, el versakasha, apropiat per abrics de viatge, ja que tenint dues cares fa innecessari el folro, i el kashavella a quadrats. Per aquestes confeccions el vellut és article sempre apropiat.

Els colors blau, bru, gris, palo-rosa i tots els derivats d'aquest to, són els d'actualitat per a trajos sastre. I els més propis per a jaquetes, els tons rovell, canyella, rogenic i varietat de verds.

La cintura ocupa son lloc, més que per l'emplaçament d'un cinturó, per rebuscament en el tallat de les confeccions. Així, paulatinament, ens anirem acostumant a la nova visió de les siluetes. Per marcar-la més alta que les caderes, es fa recurs de pinces destrament emplaçades i lleugerament marcades en les costures dels costats, doncs la silueta així obtinguda—més remarcable per la volada de la confecció—es diferencia de la clàssica jaqueta sastre, curta i cenyida, que s'amotlla a la forma natural per mitjà de mantes pinces. En els trajos tres peces, s'usa la jaqueta llarga, adornada amb tires picades, retallats, motius aplicats to sobre to, plecs, brodats i pell en els colls. La faldilla, curta i estrcta, obté l'amplada suficient per mitjà d'algun plec o godet.

Els abrics deuen ésser rectes, menys dels costats, on mitjançant plecs, un o mants volants en forma, adquireixen certa volada. Tan en abrics com en vestits, els millors models són els adornats a l'esquena restant llisos del davant.

Per ornar certs trajos i fins per colls sastre,

s'esmercen diferents pells, però del mateix color de la prenda, i si el gènere té mants tons, s'adapta la pell del més dominant. No desdiu l'ús de pells econòmiques, per exemple, conill i llebra, puix curosament transformades, perden les denominacions llurs, per ostentar-ne de ben exòtiques com sulinsky, burnsducky, etc., ben mirat fóra monòton conservar els propis noms, deuen pensar els pellicers. No és fàcil veure marta o taup, amb el nom de pell de gat; en canvi trobareu cabrit blanc o negre amb el nom de gallak. Amb aquesta pell es fan jaquetes i capells, apropiats per a deport.

Els abrics de fantasia fan molt goig ornats amb fi sountaix i aplicacions de pell de brill metàl·lic, o amb glacé d'un to més clar que el de la prenda. Se'n fan de folrats de pell, com un que ens ofereix la Casa Doucet, que és de drap blau-mari-moradenc, enterament folrat de llúdrria blava, que acompanya un vestit de crespó de Xina, to malva, on alternen els plisats i panys llisos, amb osercions o retalls dentats.

De la combinació de la línia recta amb l'estructuració formal, n'esdevenen models molt armoniosos. Els trajos de tarda es confeccionen en crespó-satí o crespó de Xina, ben acampanats i atabellats de dalt a baix, o amb insercions de puntes, brodats, aplicacions d'estructura cubista, d'entonació harmònica. Als trajos de molt vestir, corresponen les faldilles vorejades a la base amb pell tallada en forma, quan la tira és ampla, i recta si la forma la dona el vestit.

El traje amb falda acampanada, resulta molt escaient al caminar—segons Lelong, esdevé dinàmic, oferint la sensació dels gràcils moviments que inspiren la moderna activitat femenina.

MARIA SALA

VI NOVENÇÀ!...

No vos torbeu, bon boter!...
Piqueu ben fort i sens treva.
La vinya s'està esgranant
i el vi novell ja esbufega!...

Piqueu, piqueu! Mentrestant,
enceneu la pipa airosa,
que el vi nou s'està esperant
i vol viure sense nosa.

Piqueu, piqueu! que és com sang
de vermell i ple de vida!...
I el jovent l'està esperant,
que té una il·lusió marcida!...

Piqueu!... Piqueu, bon boter,
que dins eixa bóta grossa
potser hi anirà amb el vi nou
l'amor farreny d'una mossa!...

LLUCIÀ DEL VAL

PLOR D'AMIC

Plora l'amic; i junt amb ell hi plora
l'àngel esbelt, de braços i coll nu;
pregonament a l'un la pena acora,
l'altre, el dolor reflexe en la faç du.

L'amic és breu; una oració desflora
i prest se'n va amb pas tot insegú...
i l'àngel no; allà resta tothora;
plorà i vetllar a e llii és tot n.

Més amb això: que l'àngel hi perdura
sempre plorant, damunt la sepultura,
sense mostrar el més petit fatic,

o bé l'amic, que l'ànima té lassa
i se'n va prest girant-se a cada passa,
voldria saber jo; qui és més amic?

DOMÈNEC PERRAMON

ELS PROMESOS

Salonet modernament amoblat, els coixins virolats de fantàstiques borles, escampats d'ací d'allà sobre la catifa, el mocador pintat de llarg floc, que cobreix el llum de peu, donen a l'estança una falsa visió exòtica, d'escenari. Eugènia, asseguda, curioseja amb l'esguard, malgrat tenir-li habituat, deixant-lo reposar una bella estona en els nous atuellis que decoren la sala. Podria dir-se d'ella que és la fidel encarnació de la dona d'ara, filla d'aqueixa unió progressiva del modernisme i la frivolitat. No obstant, en son cor, sota l'escorça indiferent la innata dolcesa femenina hi nia. Vesteix a la «dernier», des del capell, una «cloche» color «beige», amb grossa baga a l'extrem, fins el més petit detall, tot és objecte d'un màxim acurament. El rostre de rosada blancor de nacre, transparent, amb les celles artificiosament arquejades, celles de «musmes», dona la impressió reproductiva de les faccions modelades del maniquí d'un «coiffeur pour dames».

Per la porta primera apareix Clementina, agençada amb un elegant trajo de tarda, lluint els cabells a la «garçonne», la qual cosa la fa d'una infantívola maliciositat. És companya en tot de la primera, i resta comptant amb el dit, els ideals pels quals bat el seu pit.

Clementina (allargant les mans).—Benvinguda! (S'abracen besant-se). Ja era hora, i a ben segur que si no arriba a ésser per la meua tarja ni el record tan sols et quedava de mi.

Eugènia.—No diguis això, perdona'm. Si sabies l'errada que vas! Tinc tantes coses per contar-te! Però sols fa dues setmanes que he arribat.

Clementina.—Si, fa una cosa així que la més petita dels Miret va dir-me que et veié, i va ésser aleshores que vaig decidir-me a escriure't quatre mots, doncs també jo tinc quelcom per dir-te... Però, digues, i la teva germana? I la petita? I En Mauri, què fan?

Eugènia.—Tots bé; la nena és deliciosa; els hi he donat una gran alegria. Des del seu enllaç que havia promès anar-hi a passar una curta temporada amb ells, i mai trobava la ocasió propícia, és tan lluny! fins que mira, entre que a casa no em callaven mai, ells hi han estat tots, i la il·lusió que m'esperonava per veure aquella «tremenda», vàreig decidir-me d'un cop, apaivagant així totes les ànsies.

Clementina.—I ells, freqüenten els llocs d'esbarjo?

Eugènia.—No; es poden comptar les vegades; ja coneixes a ell, malgrat sostenir una envejable posició social, és mol retret, ho ha estat sempre, i la meua germana tampoc es daleix; jo si, tot i sentir-me tan be, voltada d'atencions, enyorava la meua vida, el te, el cinema; sortosament hi hagué quelcom... però res, res, va durar tan poc!...

Clementina (neguitosa, amb afany de saber la nova aventura de la seva amiga, que se la figura picaresca—ella ha llegit algun clàssic, i entre ells Bocacci).—Digues, digues, per què t'has torbat? Vols fer-te la interessant ara amb mi? Has promès contar-m'ho tot, eh? tot!

Eugènia.—No, no vull fer-me la interessant, car la història és ben vulgar, i a ben segur que lo teu, perquè hem de dir interpretant els nostres pensaments que d'amor es tracta, ha de captivar molt més l'atenció; au, doncs, per què no comencés?...

Clementina.—Ah! no, no t'ha de valdre l'adulació per absoldre't d'aquesta penitència; conta, i no et facis pregar tant. Però abans treu-te el capell, fes-me aqueixa merced; no estàs en cap visita complimentosa.

(Eugènia s'aixeca, atenent la demanda de la seva

amiga, es treu el capell i tot mirant-se en el mirall del moneder-cartera, s'allisa la curta cabellera esbullada suara. Clementina l'esguarda complascent.)

Eugènia.—Què mires? Que potser trobes que vaig perdent la línia? Portava una existència tan patriarcal allà! Que estic més plena? (Això darrer ho ha dit amb visible espant, vorejant els límits de lo còmic).

Clementina (rient).—Oh!, no, no t'alarmis sense fonament, si estàs molt bé; la conservas sense alteració, però tampoc no vulguis afinar-la més, creu-me. (Se li atansa i suauement li parla a l'orella). Al sexe fort no li plau la dona-carabina, em comprens? (Li mostra el dit llarg i esquelètic. Les dues riuen. Ara Eugènia es repasa el carmí dels llavis.)

Clementina.—Mirava lo gentil que et fa la silueta aquest «tailleur».

Eugènia.—Aquest «tailleur»? Ja el tenia d'abans d'anar-me'n; no és de cap signatura afamada, però comprenc que m'escau. Tu si que tens d'estar joiosa per aquesta banda; no si vesteix tothom qui vol a casa Madame Lavin!

Clementina.—Tinc la certesa de que no serà duradera; la mamà la troba massa cara.

Eugènia.—Si, és un petit defecte creat per la seva nombradia, molt comprensible i fins perdonable, quan al seu sol nom s'adquireix títol d'àrbitre de la elegància. Jo no sóc una assídua clienta seva per aqueixa mateixa raó, però reconec que sempre que m'he presentat amb els seus models, he donat el «cop». I a propòsit de la teua mamà, encara no he passat a saludar-la!

Clementina (sense vacillar).—Després! I ara recull tots els objectes de seducció, i parla, conta'm la teua aventura, diguem-ne provinciana.

Eugènia (somnia, brandant el cap graciosament. Bon xic envanida per la curiositat que ha despertat en la seva amiga, diu).—Diguem-ne provinciana, però sols per l'ambient; el protagonista es ben ciutadà.

(Clementina s'asseu, més bé s'arrauleix en un sillonet, disposada a escoltar atentament, tota ella és «orelles». N'apar un infant enllepolit per la dolça promesa d'un conte de fades.)

Eugènia.—Doncs senzillament: a casa la meua germana, entre les persones que rebien, s'hi contava un jove foraster també com jo, però arribat un quan temps més aviat; com comprendràs i és natural, vàrem intimar prompte, doncs els fills d'allà com els de tot arreu, sempre que no es tracti d'una ciutat, com la nostra, amb aires ja cosmopolites, els hi trobes a mancar quelcom. És cortesia, és comprensió, falta de tracte? Jo crec que és tot, i potser, et sóc sincera, si l'hagués conegut aquí ni m'hauria apercebut ni ses qualitats haurien ofert aquell relleu a mos ulls, mancades del fons apropiat. I a ben segur que a ell deuria passar-li el mateix. Per això quan va parlar-me amb mots corprenedors, els que se solen emprar en aquests casos, no dubtà gens, i sense dir res a ningú vàreig oir el dictat del meu cor, que em semblà que no m'enganyava com altres vegades, i vàreig dir-li que sí.

Clementina (bat de mans sorollosa).—Molt bé! Molt bé! (No és picaresc l'assumpte com ella se l'imagina, però és sentimental, i també això li recorda les novel·

les d'un escriptor famós creador d'il·lusions juvenívoles.)

Eugènia.—No, no t'abandonis a l'espontani impuls d'un desenllaç fet a mida; encara no he acabat... Vàrem renyir.

Clementina (amb certa decepció).—Oh! però no em sorprèn. I per què?

Eugènia.—Per una futesa, a la qual ell va donar més importància de la que hi requeria. Cada primer diumenge de mes el Gran Casino dona un esplèndid ball; jo vàreig fer-li la promesa de no assistir-hi, malgrat estar-hi convidada, i vàreig mancar al tracte; els precís, i el desig meu, val a dir-ho, varen fer-me desistir d'aquella actitud. No sé com va saber-ho i m'escrigué una lletra de comiat un xic violenta i als dos dies marxà cap aquí.

Clementina.—Poc poderós devia ésser el motiu que allà el retenia.

Eugènia.—Un parent llunyà a qui visita de tard en tard.

Clementina.—Sí, doncs mira, donem-se les mans.

Eugènia.—Què vols dir?

Clementina.—Que a mi va passar-me un cas semblant al teu: va captivar-me per son tracte galant i cavalle-

resc, va demostrar-me un gran amor, però va deixar-me perquè vàreig resultar-li, segons ell, massa coqueta. Coqueta, jo? Dignes, Eugènia, si fora d'En Carles, d'En Frederic, d'En Juli i d'En Robert, jo no he tingut cap més promès.

Eugènia (riu).—És cert, és cert. I no l'has vist més?

Clementina.—No, ni ho desitjo; ara, saps, ja tinc un nou «flirt»; no és una cosa oficial, però sols falta que jo obri la boca.

Eugènia (no volguent ésser menys).—Jo també!

Clementina.—Ah, sí!

Eugènia.—Sí, és un nou amic del meu germà; sols són insinuacions, però ja un conegut literat digué que la dona no s'enganya mai en aquestes coses, llegeix l'amor en els ulls del qui el porta a l'ànima. És diu Lleonart.

Clementina.—I el meu Octavi. Però com, Lleonart has dit?

Eugènia.—Octavi has pronunciat? Si és el seu nom! No pot ésser que ja no es recordi de mi!

Clementina.—Ni a mi que ja m'hagi oblidat!

(Fortes remors en la sala propera trenquen l'animada conversa. Per la porta apareixen Lleonart i Octavi; instintivament es dirigeixen vers ses respectives parelles.)

Octavi (no avenint-se de la sorpresa tinguda, s'adreça a Eugènia maquinalment).—No esperava trobar-te aquí. Venia saludar a Clementina i de pas portar-li un pacient greu que morirà si ella no es mostra afable per gorir-lo.

Lleonart.—Sí, Clementina meua, si no en el bec, porto en el cor el ram d'olivera símbol de la pau. Acolleix-me i acabin aquí a l'ensems que els meus turments, les teves coqueteries.

Clementina (joiosa).—Així sia! (Li esten els braços.)

(Octavi i Eugènia s'esguarden recelosos, d'esquitllada, les mans senten la fretura d'enllaçar-se; els cors flairen sentors d'amor.)

Octavi.—Eugènia! (S'ajunten, resten uns instants callats, gaudint de l'encís d'aquell moment, en mig de la quietud s'endevina com un lleuger batre d'ales.)

Eugènia (resolta, ingènuament).—Et prometo que ja no aniré a cap més ball!

Octavi (amb gravetat).—Sola no... Hi aniràs amb mi! (Els quatre es renneixen celebrant l'èxit. De sobte, Clementina i Eugènia agafen a Lleonart i Octavi apart.)

Eugènia.—Escolta, de què la coneixes a la Clementina?

Octavi.—Els vàreig conèixer els dos alhora, pocs dies després de la meua arribada, i desseguida varen renyir; jo, veient que ell sempre la recordava, el vàreig poder convèncer de reconciliar-se, i mira, so's Déu que emmena els homes per els florits viaranys de la felicitat, m'ha pogut guiar fins aquí.

Eugènia.—I tu solament li has mostrat amistat sempre?

Octavi.—Solament, ho pots ben creure.

Eugènia (amb la convicció de la pròpia experiència).—Ho crec!

Clementina.—Escolta, de què la coneixes a l'Eugènia?

Lleonart.—Sóc amic del seu germà i he anat alguna volta a casa seva; amb ella poques paraules he tingut.

Clementina.—De veritat?

Lleonart.—Sí, dona, o és que vols canviar els papers, ara?

(Riuen. Elles dues s'ajunten.)

Clementina (titubejant).—Saps, no era veritat, no... Ho deia perquè no et pensés que ara estava en «vaga».

Eugènia.—I jo també. Hem de perdonar-nos mutuament la nostra vanitat. (Es besen.)

Octavi i Lleonart.—I nosaltres?

Clementina.—Quasi quasi no ens hi podem negar. Avui triomfa l'amor, per ventura no ha estat sempre el bes la seva arma més poderosa?

(Hi ha un silenci bren, solemnia, que fa vibrar les cordes de llurs sentiments al so més pur, polsats per les mans angelicals d'un infant prometedor del goig venturós, suprem, d'una vida.)

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publiquem totes aquelles preguntes que ens venen dels nostres lectors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals són contestades en aquest mateix secció pels redactors de la Revista o pels lectors que, espontàniament, vulguin formular la resposta

(RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ)

PREGUNTES

- 587.—Un admirador d'aquesta Revista ens demana les adreces de les senyoretas Júlia del Villar i Carme Carreras. Diu que li interessin per un assumpte administratiu.
- 588.—Soledad Delmar pregunta quin és el compositor que té més sardanes escrites. Quin és l'escriptor més popular i quants funicular hi han a Catalunya i les seves respectives alçades.
- 589.—Lilri de Gràcia sollicita les lletres de les cançons populars següents: «La lletja», «La Sileta», «La nina bella», «La mal maridada» i «Rosa de Folló».
- 590.—Antoni Aragonès, caporal de la primera Companyia del Batalló Expedicionari de Badajoz número 73, a Dar Quebdani, Melilla, ens demana padrina de guerra, catalana.
- 591.—D. F. R., carrer de Blasco de Garay, 5, interior, tercera, desitjaria tenir correspondència amb senyoreta catalana que volgués practicar els idiomes català i francès.
- 592.—Roser Bellacosta ens diu que li és impossible atendre a tots els joves que li oferiren correspondència, a's quals dona les més expressives gràcies per mitjà d'aquestes columnes.
- 593.—A. B. Olotina voldria saber els metres que tenen sobre el nivell del mar les muntanyes de «Gra de fajol», «Bastiments», «Canigó» i «Puigmal».
- 594.—Un petit desitjaria li diguessin on podria trobar una pomada utilitzable en fotografia, que se'n diu Schumann-transparent.
- 595.—Francesc Llana, soldat del Regiment d'Infanteria d'Àfrica, núm. 68, sisena Companyia, del primer Batalló, demana padrineta de guerra, catalana.
- 596.—Roderic de Mataró, ens demana una llegidora per sostenir correspondència, tractant, principalment d'art.
- 597.—Un bon segador que col·lecciona, entre altres coses, periòdics i revistes catalanes, desitjaria poder trobar un parell d'exemplars d'un que es publicava a Terrassa i portava per nom «Xerraire». Algun dels nostres lectors el pot complaure?
- 598.—Isidre Balada Fouces, Gregori Verdú Hidalgo, Joan Vilagrassa Añé, són tres soldats del Batalló expedicionari de Badajoz núm. 73, Plana Major, que voldrien trobar padrinetes de guerra, catalanes.
- 599.—Català de cor desitja protegir a's artistes que han fet portades per la nostra Revista i els demana llurs noms i adreces. Poden els esmentats senyors complaure'l?
- 600.—Una sardanista demana a les nostres llegidores algun remei per evitar la suor de les mans al ballar les sardanes.
- 601.—Isidre demana una senyoreta que vulgui practicar el nostre idioma, per sostenir correspondència amb ell.
- 602.—Harold també desitja sostenir correspondència amb senyoreta catalana, millor si és aficionada a l'art mud.

RESPOSTES

- 314.—Alegret, en contestació a la pregunta 349 de Jordi de Poblet, envia la lletra dels «Goigs de Sant Jordi», de N'Artur Masriera:

Tornada.—Puix que el Cel a vós confia—deslliurar al bon creient—Patró de Cavalleria,—vetllau per la pàtria mia—i per son renaixement!

I.—L'Art, la Història i la Llegendà—han brodat vostre mantell—vos han dat la millor prenda—amb la ploma i el cisell.—Des del Nord fins al Migdia—de Llevant fins a Ponent.—Patró, etc.—II. A Capadòcia nasquéren—de llinatge palacià,—honrat patrici, siguéren—cavaller de Diocleciana;—vostra il·lustre jerarquia—dóna-us gran capteniment.—Patró, etc.—III. Llavors la llei benèdica—de Jesús Crucificat—era a Roma perseguida—com el crim més depravat;—vós, amb noble valentia—la mostrau resoltament.—Patró, etc.—IV. Com un sàlzer que el desbranquen—trau més rames i ufanor,—nós cristians valents no manquen—quan per ells hi ha més rigor;—per parlà al Consell un dia—vos condemnen al turment.—Patró, etc.—V. A una roda vos lligaren,—vostres carns van equèixar;—quan ells per mort vos deixaren—vós guarit vos van alçar;—eix miracle convertia—tot seguit a molta gent.—Patró, etc.—VI. L'Emperador aleshores—vos vol convèncer melós;—vos fa ofertes temptadores,—mes no logra res de vós;—davant

dels idols un dia—afrontau llur manament.—Patró, etc.—VII. Ell no rep l'afront debades—i al punt vos mana escapar;—set àngels d'ales daurades—dret al Cel vos fan pujar;—Jesús, Josep i Maria—vos reberen somrient.—Patró, etc.—VIII. En el Cel vos proclamaren—Patró del bon cavaller;—l'espasa que allí us donaven—com esglaià a Lucifer!—En l'escut se us imprimia—la creu roja en camp d'argent.—Patró, etc.—IX. N'era una gentil princesa—robadora de l'amor,—i un monstre que fa feresa—la vol captivar traïdor;—però vós, quan l'embestia,—baixau del Cel al moment.—Patró, etc.—X. A un sol born de vostra llança—cau el monstre atravessat;—lliure la verge, amb gubanxa,—se l'emmena ben lligat;—tot el poble, d'alegria,—llors i palmes va batent.—Patró, etc.—XI. Vos alçà temples sumptuosos—la muller de Clodoveu;—teniu palaus preciosos—des de Calpe al Pirineu,—i Don Ramir vos bastia,—prop de Viana, un monument.—Patró, etc.—XII. Aidàren prop de Girona—a l'invicte Emperador,—i a Borrell de Barcelona—tornàren el ceptre d'or;—al rei Pere apareixia—vostra imatge resplendent.—Patró, etc.—XIII. Quan ve Pabril, que es corona—amb les roses dels jardins,—vos festeja Barcelona—més que altres paladins.—Gent de tota jerarquia—vos pjrega amb un sol accent.—Patró, etc.—

XIV. Vellien per la Pàtria aimada,—per la seva Llibertat,—per la Fe ben arrelada,—per la Santa Germandat;—i si arribés el gran dia—de salvar-la combatent,—Patró, etc.

315.—*Liseta* contesta a *Una Maria Barcelonina*, pregunta 355), que els editorials de «La Publicitat», són redactats generalment pel senyor A. Rovira i Virgili.

316.—*Faustí Monrós* contesta a la pregunta 349, feta per *Jordi de Poblet*: Segons tinc entès és una llegenda veritable el fet que conten de Guifre el Pilós, al qual s'atribueix l'origen dels quatre pals.

L'origen dels quatre pals ve de Pere I perquè havent-se el rei aquest declarat feudatari de la Seu Romana, el Sant Pare li va permetre d'usar per escut seu els quatre pals, que figuraven aleshores en l'escut papal.

També és per haver-se fet feudatari de la Santa Seu que Pere I porta el sobrenom d'El Catòlic.

Antigament la bandera dels catalans era tota blanca amb la creu vermella de Sant Jordi, i els quatre pals eren l'escut reial.

317.—*Tanczi Tama* recomana a V. V. (pregunta 356), el llibre «Itineraris Excursionista. Excursions a realitzar en un sol dia», per O. Artís. Preu, 2'50 ptes.

318.—El mateix diu que la traducció de «andén» és «andana» (pregunta 364).

319.—*Màrcius* respon a *Un Manresà*, pregunta 316, sobre l'origen del «Ball de gitanes»: Aquest ball es pot dir que és de pares desconeguts, com també es desconeix en quin temps es començà a ballar; corren tantes versions que hom acaba per rodar-li el cap, però sembla la més atinada, que una tribu de gitanos que anaven pel Vallès pels volts del Carnestoltes, s'inventaren aquest ball com espectacle per recollir almona, essent després ballat pels indígenes fins arribar a's nostres dies que dit ball és un dels més populars que enriqueixen el nostre folk-lore.

320.—*Nat* respon a la pregunta 357 que fa *Francis-Kett*: Portat per l'entusiasme que sento per la nostra dansa, contesto a vostè que el costum que hi ha de tenir els braços caiguts durant l'execució dels curts i aixecats mentre duren els llargs, és un costum arbitrari, perquè es poden tenir els braços caiguts o aixecats indistintament; ara, que admès el costum com a regla, el més lògic és tenir-los abaixats durant els curts, tan si acaben amb tresos com no, i tenir-los enlairats mentre duren els llargs i la repartició, doncs encara que en aquesta hi entrin dosos, no per això deixen d'ésser llargs.

321.—*Mercè Santal·lestra* contesta a *Maria Blasi*, pregunta 233, i tramet la lletra de «Carne gentil»:

Al compàs de la sardana—com somrius, noia gentil!—De la terra catalana—ets la rosa i ets l'abril.—Ai, quina llum tan clara—que portes en els ulls!—Ai, qui pogués somriure—igual com somrius tu!—Ai, com saltironeja—el teu peu, seraff!—Ai, com el vent esbull—la gràcia del teu ris!—Dom la mà—i l'amor somriurà.—Cantem i dancem—i així reviuem—la nostra dansa que rica serà.—I

amb l'amor somriurà!—És plaent a tu apropiat-me—sense pena i sense abrulls!—Vull tenir-te i vull mirar-me—en les nines de...
—Ai, ies paraules teves—com viuen dins de mi!—Ai, quina llum que deixes—al defugir gentil!—Ai, vida dels meus somnis,—quin goig el teu encís!—Dom la mà—i honorem a la dansa.—Dom la mà—i l'amor somriurà,—cantem i dancem—i així reviuem—la nostra dansa que rica serà.—I amb l'amor somriurà!

322.—La mateixa envia per la pregunta 215, de *Josep Maria Pujol*, la lletra de «Els fadrins de Sant Boi»:

Els fadrins de Sant Boi—molta fatxenda en gasten,—el més petit de tots—en gasta més que els altres.—Tra-la-rà.—El maco de la Laia,—tra-la-rà.—Va vestit de vellut—botonada de plata,—se n'ha comprat un ram—per da a l'enamorada.—Se n'ha comprat un ram,—set duros d'or costava,—tres duros costa el ram,—quatre més le lligada.—Quan l'ha tingut comprat—ja no sap on posar-se'l.—Ja se'l posa al barret—per fer més pompa i gala.—Quan l'hi ha tingut posat—carré avall se n'anava,—quan és a mig carrer—ja en gira els ulls enlaire.—En veu la seva amor—sola que es pentinava—amb una pinta d'or,—l'escarpidor de plata;—amb el signe que fa—coneix que n'hi té entrada;—se'n puja escala amunt—com si fos de la casa.—Quan és a mig replà la'n troba que baixava,—li dona el Déu vos guard,—raó no li tornava.—Ja n'hi presenta el ram,—li fa mitja rialla,—li torna a presentar,—li fa tota plegada.—El ram prou me l'ha pres,—l'amor no me l'ha dada;—si no em doneu l'amor—feume'n una abraçada.—Això no ho faré jo,—que en fóra castigada,—castigada de Déu,—del pare i de la mare;—també dels meus germans—dels germans i germanes,—i de tots els parents—i de la gent de casa.

323.—Aiximateix contestant a la pregunta 247, feta per *Una andreuena* que demana «La presó de Lleyda», la tramet:

A la ciutat de Lleyda—n'hi ha una presó;—de presos mai n'hi manquen,—petita bonica,—prou n'hi porta el Baró,—lireta liró.—Hi ha trenta tres presos,—canten una cançó,—l'ha treta i l'ha dictada—el més jove de tots.—La nina se'ls escolta—de dalt del mirador,—a cada passadeta—en devalla un graó.—Els presos se n'adonen—i paren la cançó.—Canteu, canteu, bons presos,—canteu-ne la cançó.—Com cantarem, senyora,—si estem en greu presó?—Que us falta menjà o beure—o us quiten la racció?—No ens falta menjà i beure—ni ens quiten la racció,—el que ens falta, senyora,—les claus de la presó.—Canten, canteu-ne, presos,—acabeu-a la cançó,—acabeu-la, bons presos,—que me'n captiva el so.—Aniré al meu pare,—re captaré el perdó.—Qui és que l'ha dictada—tan bonica cançó?—El del barretet negre,—el més jove de tots.—Ja se'n va a n'el seu pare—a demanar-li un do.—Ai, pare, lo meu pare,—jo vos deman un do,—no vos deman València—ni tampoc

AVIS

Durant el prop passat mes de setembre la Direcció de JOVENTUT CATALANA ha tirat al cove tots els originals de col·laboració espontània que han arribat en sobre clos i com a carta. Com que d'acord amb l'anterior avís no acceptarem res que no arribi com a IMPRESSOS, ho notifiquem als llegidors perquè en endavant ho tinguin en compte.

Aragó—ni tampoc Barcelona,—ciutat de gran valor.—Ai, filla, Margarida,—quin do vols que jo et do?—Ai, pare lo meu pare,—les claus de la presó.—Ai, filla Margarida,—això no pot ser, no,—els presos fugirien,—com quedaria jo?—Digues, per què vols, filla, les claus de la presó?—Ai, pare lo meu pare,—per treure'n l'aimador.—Ai, filla Margarida, això no pot ser, no,—han cremat la Garriga,—Collfent i Rosselló.—Dels presos que allí canten,—digau, què en fareu vós?—S'acosta el sant dissabte,—els penjarem a tots!—Ai, pare lo meu pare,—no pengeu l'aimador,—Ai, filla Margarida,—serà el primer de tots;—les cordes són filades—que ens costen a pes d'or.—Ai, pare lo meu pare,—pengeu-m'hi a mi i tot,—feu les forques de plata,—feu-ne los dogals d'or,—i a cada cap de forca—poseu-hi un pom de flors—perquè la gent que passi,—sentint la bona olor,—resin un Parenostre—per l'ànima dels dos—i diguin: Ai, la trista,—que ha mort per l'aimador!—Déu la perdó, floreta—jardí de cada flor.—Qui és aquesta donzella—que és morta per amor?—Néta del rei d'Hongria,—parenta d'Aragó.—Déu l'haja perdonada,—la filla del Baró.

324.—I per fi, diu que la poesia que demana *Margaridoia Català*, pregunta 299, de l'immortal Verdàguer, és publicada en el volum 13 de les seves obres completes titulada «Cant de la esposa».

I a P. M. A., pregunta 358: Segons dades recollides, la primera obra d'Angel Guimerà fou «Gala Placídia», tragèdia en tres actes i en vers. En 28 d'abril de 1879, fou presentada com a prova d'estudi en el Teatre Principal. Més tard, en 8 de maig del mateix any es representà per primera vegada davant del públic en el Teatre Novetats. Trenta quatre anys després el mestre Jaume Pahissa va transformar-la en òpera estrenant-se al Llicen de Barcelona.

325.—*Maruja* contesta a *Jaume Ferrer* dient que l'adreça de la societat esperantista «Paco-Kaj-Amo» és carrer Astúries, 1 i 3, principal.

La mateixa diu a *Nuri de la Costa* (pregunta 353) que el millor sistema de tallar roba sense moure's de casa és el Martí, i el de més bon resultat.

326.—*Jordi Rocamora* contesta a la pregunta 357, de *Francis Kett*: Si una sardana, e's curts tiren per exemple, 27, 29, 31, etc., es farà el repartiment d'un tres llarg a l'arribar a parells, això és 24 més un 3 llarg, 27; 26 més un 3 llarg, 29, i 28 més un 3 llarg, 31, etc.; aixecant els braços tot seguit de fer el 3 llarg; el mateix dic de baixar el braços, en fer els dosos curts en el repartiment dels llargs, ja que així sembla més adient en el moviment rítmic d'una rodona.

327.—*Ermengol de Provençals* tramet les adreces de la senyoreta Maria Lluïsa Asquerino (Corts Catalanes, 539, tercer), i Josép Santpere (Sepúlveda, 144, primer).

328.—*Alegret* contesta a *Una floreta blava* en la pregunta 361, el que segueix: Capadócia era en temps dels apòstols una província de l'Assia Menor (avui de la Turquia asiàtica), i els seus límits eren a l'E. l'Armènia, avui pertanyent a Rússia, Turquia i Pèrsia; al S. la Cifícia; a l'O. la Licònia, i al N. el Ponto. L'Antic Testament nomena varies

vegades a Caphtor, que els antics tradïen per Capadócia. Els seus habitants es contaven entre els cristians a qui Sant Pere dirigí les seves Epístoles.

329.—*Jomagu* respon a la pregunta 377 feta per *Joan Castanyer*: El director de «Jovent d'Ara» fou En Josep Maria Guàrdia; causes que degut a l'acció del moment no puc dir, obligaren a suspendre-la; no obstant, com va dir en son últim número, posseïdor de l'esperit de nostre malograt Guimerà, no ha mort, i jo l'he llegida sa reaparició en alguns periòdics de joventuts estrangers i catalans. De les altres revistes no en sé res.

330.—*Tancji Tama* tramet les adreces dels senyors Rovira i Virgili (Marylant), Torre Morera, Barcelona, Horta, i Manuel Folch i Torres, Rambla del Prat, 10, segon.

331.—*Roger Maria* contesta a *M. Balaguer*, pregunta número 382: La poesia que li interessa, amb molt bon gust l'hi envïo; té per títol «El castello maletxo o la tragedia d'un enamorado»:

En un castello perdut—entre boscos e jardins—duo gati pelifinos—facian mau-marramiau.—Un cane que allí campava—va fer un bub-bub tan forte—que, pel forat de la porte—fugiren els gatis al camp.—En tanto la filla bella—dil comti de aquel castello—cantava en voce di cielo—el canto «Jo te l'encendrè...»—Oh!! qué notas! qué delicias!—La blanca luna bellina—reflejaba luz albina—faciendo la encantadora.—Y mientras, su muy amanti—con la guitarra achafata—entonava la Traviata—in voce de regadora.—Il comti al sentir brugito—salta furioso del llito—y mira por la fenestra...—y al filar que es el amanti—qui fa tanto el animale—va en busca de un orinale—y le tira por la testa.—Un ruido extravaganti—va fer al caure la terrissa,—y el comti en cara de risa—mira por todo el jardino.—La filla que lo ha ve tuto—lo que son amanti a pasato—la pobre se ha desmaiato—encima d'un balancina.—L'amanti, fet un safaretxo,—vol pujari pel balconi;—li saltaba el corasoni,—li fugia la sabata: «Bub-bub», facia el cano;—«marramau» tutis les gatis;—per les calles y les plazis—sols s'oià saragata.—Al divisà el pobre amanti—a la filla feta un farcello—vol robar-la del castello—mes no'n troba la sortita,— i el comti que lo ha sentiti—sense fer gaire esvaloti—me l'agafa pel ganyoti—i me li arranca la vita.—La filla torna al sentito—i al veure mort son amanti—con un poc de sulfamanti—se mata como una rata.—Oh! i el comti se trastoca—i al veure que ha fet un nyapo—con una agulla de capo—oh! se la clava i se mata.—.....—Resta confuso el castello;—«bub-bub», non fati el cane,—ya no s'escoltin les gatis;—sols de lluny porta el eco—una profunda cançione—que va recta al corazone....—es el cant d'una granote.

Aquest número ha passat
per la censura

NOTA: Preguem als col·laboradors d'aquesta secció ens trametin en paper separat totes les preguntes o respostes, a fi de facilitar la tasca d'ordenació de les mateixes. ço és, que cada consulta que se'ns faci o resposta que trametin, sigui separada de les demés.

ALTRE: Es prega d'escriure en una sola cara al paper i anotar sempre els números de les preguntes a que's refereixin les respostes.

En aquesta secció publiquem solament les respostes de les preguntes o consultes que sobre ortografia catalana rebem dels nostres estimats lectors, especialment per qual cosa i a fi de respondre el nombre més gran possible de preguntes hem destinat un redactor de la nostra Revista.

RESPONEM

M. Maneu. — Les abreviatures de noms gramaticals catalans més corrents són les següents: *adj.* (adjectiu), *adv.* (adverbi), *arc.* (arcàic), *conj.* (conjunció), *der.* (derivat), *dím.* (diminutiu), *f.* (femení), *loc. adv.* (locució adverbial), *loc. conj.* (locució conjuntiva), *loc. prep.* (locució prepositiva), *pl.* (plural), *poss.* (possessiu), *prep.* (preposició), *pron.* (pronomen), *refl.* (reflexiu), *sin.* (sinònim).

Un d'Olot. — El femení de *fonedís* és *fonedissa*. Llurs plurals (*fonedissos* i *fonedisses*), porten també dues *s*.

Jepic. — El gerundi *essent* (del verb *ésser*) no porta accent.

Josep C. — El verb *glossar* porta dues *s* i els seus derivats com *glossa*, *glossador*, *glossari*, etc., també.

Manuel Alegre. — Les paraules que diuen cal escriure-les d'aquesta manera: *augmentació*, *augment*, *augmentalliu* i *augmentar* (verb).

J. A. — L'adv. *jamosament* s'escriu amb una sola *s*.

A. Ll. — La traducció al català del mot espanyol «periplo» és *periple*, m.; pl. *periples*.

Maria Sanahuja. — *Mes*, subst. masc. (pl. *mesos*); (cast. «meses»); *mes*, adj. possessiu (plural de *ma*); *mes*, conj.; *mes*, participi passat de *metre*, no s'accentua. Solament s'accentua el *més* adv., adj. quantitatiu.

Ramoneda. — *Us*, substantiu masculí, singular d'*usos*, s'accentua.

Tarragoní. — Els infinitius *escriure*, *suspèndre* i *correspondre*, no porten *r* al final.

Recordau-vos que per regla general hom escriu amb *r* final tots els infinitius aguts. Exemples: *menjar*, *comptar*, *voler*, *poter*, *aplaudir*, *fer*, *dar*, etc.

Hom escriu igualment amb *r* final els infinitius plans la darrera síl·laba dels quals no conté una *r* suau. Ex.: *peixar*, *conèixer*, *témer*, etc.

Hom escriu sense *r* final: *cabre*, *perdre*, *vendre*, *rebre*, *respondre*, *caure*, *beure*, *riure*, *cloure* i alguns altres.

Antoni Masdén. — *Deslluïdament* i *deslluïment*, porten dièresi. L'infinitiu *deslluïr* s'escriu sense dièresi.

J. Sala. — La traducció al català de «cuervo» és *corb*, aixímateix aquest mot català pot usar-se per referir el que en espanyol significa «curvo».

L. M. — *Emperò* no s'usa gaire actualment. És preferible escriure *però*.

FILÒLEG

Advertiment. — Totes les preguntes destinades a aquesta secció, preguem sien adreçades a JOVENTUT CATALANA (Consultori Ortogràfic), Villarreal, 12 i 14.

NÒTULES

Ens assabentem de Reus que diumenge, 27 del prop passat mes, en el Teatre Bartrina i organitzada pel benemèrit Orfeó Reusenc, tingué lloc la celebració de la Festa de la Dansa Catalana.

L'Esbart Dansaire de l'Orfeó de Sans va interpretar: «L'escarrana de tres punts», Pallars; «Ball de Nans», Berga; «La Patum», Berga; «Ball enrobata», Castellciutat; «Ball de Folgueroles», Folgueroles; «Ball de Gitanes», Panadés; «Dansa de Castellersols», Castellersol; «L'indiots», Seu d'Urgell; «Ball de Gitanes», Vallès.

La Coblà Catalunya fou la que acompanyà als dansaires.

I l'Orfeó Reusenc ens donà, si més no, l'escollit programa que a continuació donem:

«Dissabte de Glòria», Planès; «L'Hereu Riera», Cumeillas Ribó; «Les fulles seques», Morera; «L'Empordà», Morera; «La sardana de les monges», Morera; «La sardana de la Pàtria», Morera.

Durant el cant d'aquesta última, impossible es feia d'entendre els cantaires pe'ls aplaudiments que se'ls tributava, tenint-se de repetir.

—El dia 26 del mes passat va tindre lloc en el velòdrom de la Casa del Poble de Reus una important cursa a l'americana, la qual durà tres hores.

Prengueren la sortida sis equips dels set que hi havien inscrits. Tot el temps que durà la cursa, llevat d'alguns moments de monotonia, fou emocionant. Degut a una falsa jugada de Tresserres (F.), l'equip Espanyol-Tresserres va ésser castigat amb la pèrdua d'una volta, per la qual cosa es retirà.

La classificació fou: Primer: Sans de Reus-Bachero; Segon: Margalef-Tresserres (C.); Tercer: Figuerola-Sans (P.); Quart: Mas; Cinquè: Rosich-Girona.

Cal felicitar a l'entitat organitzadora d'aquesta cursa per la seva bona organització i cura en tots els detalls.

—Ens ha estat tramès el quadern núm. 5 de la «Història de Catalunya» que amb tanta cura publica la Edi-

torial Argent. Va acompanyat d'un gravat que representa l'assassinat de Berenguer Ramon «Cap d'Estopas», i reproduïx composicions de Jacinto Verdager i Víctor Balaguer.

—La Casa Editorial Maucci ha editat l'Almanac Il·lustrat Hispà-Americà per al proper any 1926, el qual va replè de gravats magnífics reproduïnt vistes de diferents poblacions americanes i de quadros d'autors cèlebres. El text és escullidíssim i digne d'ésser llegit. Es ven a l'ímfim preu de dues pessetes per tot arreu.

CORRESPONDÈNCIA

Eusebi Rodríguez (Ciutat): Ens interessa aquest assumpte. Passeu que en parlarem.—Tomàs Torrents (Ciutat): Paciència; sortirà aviat.—Alfons (Vilanova i Geltrú): Aquesta fotografia no va.—Miquel Pera (Agramunt): Augmentat el paquet. La subscripció és tramesa setmanalment.—D. Piera F. (Ciutat): De cap de les maneres. No pot anar.—Lluís Mundó (Ciutat): Potser l'aprofitarem més endavant.—Josep Planas (Vilanova): Tenim el número que li manca. Els altres els hi pot afegir, que va a gust de cadascú.—Lluís Casas (Hospital): Mercès de la vostra subscripció.

Originals rebuts

«A Lleida», de Josep M.ª Morlans.—«L'aprenenta» i «La donzella i el vestit», d'Eusebi Rodríguez.—«Clastre automnal», de Josep M. de Puig-Surós.—«El meu amic Claudi», de Manuel Català.—«Dibuixant una obra magna», d'A. Boadas Ribot.—«Proses de la vida», de F. Blanch i Bosch.—«El mocador», de Roger Maria.—«El cant de l'ocell», de Ramon Solé.—«Als teus ulls», de Josep Flavià.—«Adéu, amor», Abans i ara», «Insomni» i «Pensant amb elles», de J. B. Turull.—«Realitats», de Joan de Tiragram.—«Poble blanc, qui t'ha endolat?», de Joan Pedrera.—«Cançó de tardor», de Ventura Masip.—«Aquesta vida», de Viola.

IGRATUITAMENT!

PODEU OBTENIR ALGUNS D'AQUESTS OBGETES, PROCURANT CERCAR, ENTRE LES VOSTRES AMISTATS, UNES QUANTES SUBSCRIPCIONS A LA VOSTRA REVISTA

JOVENTUT CATALANA

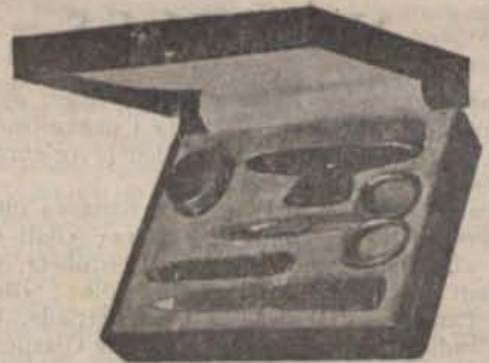
HO OBTINDREU, JA QUE LA TASCA NO ES GENS DIFICIL, I PERQUE TAMBE ES SABUT QUE

JOVENTUT CATALANA

ES LA REVISTA QUE CONEIX TOT HOM I LA QUE MANCAVA A CATALUNYA

Una màquina d'afaitar de l'acreditada marca «Gillette», estoig cigarrera, al que trameti CINC subscripcions per un any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 90 pessetes, o bé: DEU subscripcions per mig any, que aiximateix importen 90 pessetes.

Un estoig manicura, de l'acreditada casa «Raspalleria Moderna», Pi, 2, Barcelona, al que trameti CINC subscripcions per un any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 90 pessetes, o bé: DEU subscripcions per mig any, que aiximateix importen 90 pessetes.

Dos volums de la «Biblioteca Gentils», a escullir, al que trameti la seva subscripció per un any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 18 pessetes.

Un volum de la «Biblioteca Gentils», a escullir, al que trameti la seva subscripció per mig any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 9 pessetes.

IMPORTANT

Trametem aquests regals solament al rebre el nombre de subscripcions corresponents, amb les dades ben clares de cada subscriptor i llur import TOTAL, que correspon a raó de 18 pessetes anyals o bé 9 pessetes semestre.

Les trameses en metàl·lic, que poden fer-se per gir postal o xec bancari, com també tota la correspondència, deuen anar adreçades a

JOVENTUT CATALANA
Villarroel, 12 i 14—BARCELONA

Catalans!!!

una

"Història de Catalunya"

ben editada i a l'abast de tothom era el que mancava. La HISTÒRIA DE CATALUNYA de Bori i Fontestà, primera edició catalana pel llorejat poeta En J. Ayné Rabell, amb més de 100 gravats i 35 làmines en color, és l'única en què els fets històrics més capdals són cantats en poesies dels millors poetes renaixentistes tals com Balaguer, Guimerà, Jacinto Verdaguer, Frederic Soler, Ubach i Vinyeta, Milà i Fontanals, Costa i Llobera, etc., etc., constituint això un preciós

Volum literari dintre de la història

L'obra constarà d'uns 30 quaderns de 16 planes de text amb una làmina en color cada un. Pren del quadern, 50 cènts. Catalans: Subscriviu-vos-hi i dirigiu vostra adreça a

Editorial Argent

Aribau, 31, entl. 1.ª -- Barcelona

NOTES: Els subscriptors de fora Barcelona deuran trametre per gir postal ptes. 3, import de 6 quaderns. (Pagament a la bestreta).

LLEGIU - PROPAGUEU - COMPREU

JOVENTUT CATALANA

LA REVISTA QUE MANCAVA A CATALUNYA

PREGUEM ALS VOLGUTS LECTORS QUE, AL ADREÇARSE ALS NOSTRES ANUNCIANTS, ESMENTIN AQUESTA REVISTA

Guia Informativa Catalana

BASTONS

FABRICA: Pge. Bacardí
Rambla Centre, Plaça Reial
BARCELONA

BRAGUERS

Antiga casa ESCUER
Fabricació de braguers
= i ventreses =
Hospital, 132 - BARCELONA

IVORI

CAPDEVILA I GRAU
Canuda, 33
BARCELONA

MARCS

Casa CODINA - Banys Nous, 14
Telèf. 954 A
Marcs gravats per a quadros
Articles per a presents; cornucòpies i relleus per a decoració

SABATERIES

ANTIGA SABATERIA
«L'UNIÓ»
Carme, 25
BARCELONA

SASTRERIES

Trajos y abrics us quedaran
com nous girats al revés
LA REFORMADORA
Trafalgar, 9 (J. p. Ur)

Caldes de Montbuy

(Prov. de Barcelona)

Aigües termals clorurado-alcalines

Temperatura 70° centigrads

III III III

CURACIÓ RADICAL

del REUMATISME : GOTA
NEURALGIES (ciàtica) : DIA-
TESIS URICA : ARTRITIS-
ME : FERIDURA i tota classe
de PARALISIS : AFECCIONS
CEREBRO - ESPINALS : &

Les més radioactives

Les més termals

Hotel-Balneari SOLÀ

El Balneari Solà és el que
compta amb més comoditats din-
tre la seva senzillesa : Situació
immillorable i prop l'estació del
ferrocarril : Noves instal·lacions
per a Banys i Dutxes : Grans
menjadors de primera i segona
classe : Habitacions espaioses.
Aigua corrent, timbres i electri-
citat : Jardins dintre el Balneari.

Cuines per a famílies

Telèfon núm. 3625

OBERT TOT L'ANY

Demani's per carta el prospecte

LES PRODUCCIONS "LA VALLESANA"
DEL DESTIL·LATORI

ANIS TARONJA

i el gran licor

FLORS DEL REMEY

Són les preferides per les persones de bon gust i les que s'han
imposat arreu de Catalunya, per la seva esmerada elaboració
i paladar exquisit

J. FONCUBERTA ROGÈS

Telèfon 3657

CALDES DE MONTBUY